

اتحاد چپ کارگری ایران

بولتن سیاسی خبری

زیر نظر هیئت هماهنگی — شماره ۱۱۲ \ دوشنبه ۲۹ آوریل ۲۰۰۲ — کارگران جهان متحد شوید!

سخنرانی پرفسور ((هیلال تیکتین))

درسمینار ۱۹ آوریل ۲۰۰۲ در رابطه با

((نابودی روسیه؟ نظریه پردازی پیرامون پروسه انتقال در روسیه))

جلسه با مقدمه‌ای از ((بب آرنوت)) رئیس دانشکده اقتصاد دانشگاه کالدونیون در توضیح سابقه طولانی فعالیت آکادمیک ((تیکتین)) آغاز شد. بب آرنوت با اشاره به کار تحقیق ((تیکتین)) گفت: ((او از سالهای ۱۹۷۰ پیرامون ساختار سیاسی اقتصادی اتحاد جماهیر شوروی مقاله‌های اساسی نوشته است که عمدتاً در توضیح ((غیرسوسیالیستی)) بودن اقتصاد و سیاست این کشور همچنان از اعتبار آکادمیک و سیاس خاصی برخوردار هستند.))

متن سخنرانی:

اگر به تئوری ((مرحله گذار)) در اتحاد جماهیر شوروی سابق توجه کنیم نظریه های گوناگونی وجود دارد. باید پرسید چگونه میتوان این نظریه ها را ارزیابی کرد و آنها را توضیح داد، آنچه در روسیه، اوکراین و دیگر کشورهای که در سابق به آنها ((اتحاد جماهیر شوروی)) میگفتند، موجود است سرمایه داری به معنی واقعی کلمه نیست، سوسیالیسم نیست و ((گذار)) به هیچ چیز مشخصی هم نیست. در حقیقت تداوم در هم شکستن نظام استالینیستی است. در ایالات متحده عده‌ای، خصوصاً در حاکمیت در پی آن هستند ثابت کنند که سرمایه داری است و موفق است، که البته این نظریه از نظر تبلیغی واجب است.

در یکی از این بررسی‌ها، که توسط ((بانک جهانی)) صورت گرفته، روشن شده است که مردم روسیه یا اوکراین از همه شهروندان سابق آنچه اتحاد جماهیر شوروی بود، کمتر به مالکیت خصوصی اعتقاد دارند و این هم عجیب نیست. هر کس به این کشورها آشنایی داشته باشد میدانند که مردم عادی، به رغم تبلیغات گسترده غرب، دنبال ((بازار)) نیستند به آن اعتقادی ندارند و همچنان پی جامعه ای عادل، برابر هستند. در غیاب شکست استالینیسم در ایجاد برابری آنها مینداشتند سرمایه داری ((عدالت و برابری)) ایجاد خواهد کرد و اکنون این توهم شکسته است.

((گرینسپن)) (مسول خزانه داری ایالات متحده آمریکا) در اینمورد میگوید: ((چطور میشود انتظار داشت در کشوری که مردم مالکیت خصوصی را جرم میدانند، دفاع از بازار نیرویی داشته باشد و البته باید گفت بازار سیاه بازار نیست.)) درمورد این نظریه چپ و راست هم نظرنند. ((مبادله)) با بازار یکی نیست خصوصاً اگر این مبادله در بازار سیاه باشد. کارگران در اتحاد جماهیر شوروی سابق (مانند کارگران در همه کشورهای جهان) نابرابری را نمیخواهند. ...ص ۳

مصاحبه با ((پابلو کالا)) قسمت دوم

از فعالین جنبش جهانی ضدسرمایه داری

پابلو کالا، در یکی از دانشگاههای بریتانیا استاد جغرافیا، و رشته تخصصی او جنبش‌های اجتماعی نوین (New social movements) است.

سؤال: اگر ممکن است در مورد فعالیت خودتان در این جنبش توضیحاتی بدهید؟ و در همین اگر ممکن است پیرامون همبستگی، همکاری با مبارزات کارگران ایران نظر خود را بیان دارید.

جواب: من در بخش منطقه آسیای جنبش مقاومت جهانی فعالیت دارم که در حال حاضر از شبکه‌هایی در هند، بنگلادش، سری لانکا، نپال و تایلند متشکل شده است. ما بسیار خوشحال خواهیم شد با گروهی در ایران همراه شویم. همانطور که قبلاً گفتم یکی از مسائلی که توجه من را جلب کرده است اخباری است که در رابطه با مبارزات کارگری مستمر در ایران خواندم، اعتراضات کارگران که شامل مبارزات کارگران صنایع شیمیایی، کارگران نساجی، معدنچیان و معلمان است با اعتراضات کارگران و زحمتکشان در سراسر جهان تشابهات بسیار دارد. در نتیجه زمینه برای همبستگی و ایجاد شبکه‌های اعتراضی وجود دارد یکی از نکات مثبت در بررسی جنبش جهانی ضد سرمایه داری در این است که بحث پیرامون آثار منفی جهانی شدن سرمایه را برده است. آنها در این بحث پیروز هستند چرا که حتی مردم کشورهای پیشرفته سرمایه داری، که از ثروت و رفاه بیشتری از مردم کشورهای در حال توسعه برخوردار هستند، مینبند که سطح زندگی‌شان از این روند در خطر است، بهداشت و آموزش مجانی در خطر است و خرج زندگی روزانه مرتب بالا میرود. علاوه براین ما شاهد تظاهرات گسترده علیه بانک جهانی، صندوق بین‌المللی پول و سران کشورهای G8 است. در سیاتل در ۱۹۹۹ جلسه سازمان جهانی تجارت مختل شد، در پراگ در سال ۲۰۰۰ جلسه بانک جهانی پول و صندوق بین‌المللی پول به هم خورد. به عبارت دیگر معترضان جنبش جهانی ضدسرمایه داری به روشنی اعلام کرده‌اند که ادامه وضع موجود را تحمل نخواهند کرد. علاوه بر تظاهراتی که در رسانه‌های خبری گزارش آنها تبلیغاتی را در برداشته است، اعتراضات و تظاهرات بیشماری همزمان در سراسر جهان برپا بوده است که رسانه‌های خبری به آنها توجه چندانی نداشته‌اند. مثلاً در روز اعتراضات سیاتل، تظاهرات مشابهی در بیش از ۱۰۰ شهر در ۴۰ کشور در جهان برپا شد. در نتیجه واجب است در شرایطی که بخش عمده‌ای از معترضان علیه سرمایه داری نمیتوانند به مراکز تظاهرات جهانی سفر کنند، این مخالفان نظام موجود میتوانند، در شهر یا محل خود تا آنجا که میسر است و شرایط دیکتاتوری اجازه میدهد، اعتراض خود را پیرامون جنبه‌ای از تأثیر سرمایه جهانی بر زندگی‌شان ابراز کنند.ص ۳

در صفحات دیگر: اخبار کارگری، سمینارها و جلسات مشترک، نامه‌های رسیده

سرنگون باد رژیم جمهوری اسلامی، زنده باد سوسیالیسم!

اخبار کارگری

جای کاران لاهیجان خیابان اصلی شهر را مسدود کردند!
جای کاران لاهیجان در اعتراض به نحوه نرخ گذاری خرید برگ سبز جای در روز شنبه ۳۱ فروردین ۸۱ در مقابل فرمان داری این شهر، به مدت دو ساعت خیابان اصلی لاهیجان را را مسدود کردند. جای کاران معترضی که تعدادشان بیش از ۵۰۰ نفر بود در مقابل فرمان داری به سر دادن شعارهایی به عمل کرد سندیکی کارخانجات جای شمال و مقامات مسئول دولتی اعتراض کردند. به دنبال گسترش حرکت، فرمانده نیروی انتظامی منطقه لاهیجان به میان جای کاران معترض رفته و ضمن دعوت به آرامش، از آن‌ها خواست مشکلات و مسایل خود را با حضور فرمان دار شهر و نمایندگان جای کاران حل کنند. پس از این تجمع اعتراضی و راه‌بندان خیابان اصلی شهر، ۱۰ نفر از نمایندگان جای کاران با حضور در دفتر کار گرمی فرمان دار لاهیجان، مشکلات خود را بیان داشتند. در پایان جلسه نماینده جایکاران گفت: «در این جلسه مقرر شد بزودی با حضور رئیس سازمان جای کشور، استان دار گیلان، فرمان دار لاهیجان و نمایندگان جایکاران، مسائل و مشکلات این دسته از کشاورزان مورد رسیدگی قرار گیرد».

تجمع اعتراضی کارکنان سازمان عمران شهرداری مشهد!
کارکنان سازمان عمران شهرداری مشهد در روز شنبه ۳۱ فروردین ۸۱ در اعتراض نسبت به عدم تمدید قرارداد خود از سوی این سازمان در مقابل شورای شهر دست به یک گردهم‌آیی اعتراضی زدند. یکی از نمایندگان کارکنان معترض در این رابطه به خبرنگاری ایسنا گفت: «شهردار طی نامه‌ای مبنی بر دستورالعمل‌های صادره، خصوصی‌سازی در بخش‌های مختلف شهرداری را اعلام کرده است که یکی از این بخش‌ها، سازمان عمران است که در این سیاست‌گذاری، تنها چیزی که مدنظر قرار نگرفته نیروهای کارگری است که سال‌ها سال در این سازمان فعالیت کرده‌اند». او سپس افزود: «ما برای آبادانی شهر کار می‌کنیم ولی به نظر می‌رسد که این پرسنل عظیم جدا از شهر هستند. اگر قرار است که این عده-حدود ۳۰۰ نفر- قربانی و بیکار شوند، آقایان برنامه مدون خود را ارائه کنند که بعد از این چه کار انجام خواهند داد. باید توجه داشت طبق مصوبات شورای شهر، شهردار ۲ درصد حق تعدیل نیرو را دارد». یکی دیگر از نمایندگان در مورد نقش شورای شهر گفت: «مقرر اصلی شهردار و شورای شهر است. این شورا، شورایی نیست که ما می‌خواستیم».

وزارت کشور برای راه‌پیمایی معلمان مجوز نداد!
جبهه متحد فرهنگیان با انتشار بیانیه‌ای در روز پنج‌شنبه ۱۵ اردیبهشت ۸۱ وزارت کشور را به «دلیل ندادن مجوز راه‌پیمایی برای معلمان» متهم به «دوگانگی رفتار» کرد. در بخشی از این بیانیه آمده است: «ما ۱۰۰ حزب وزارت کشور با راه‌پیمایی کارگران در ۱۱ اردیبهشت، روز جهانی کارگر موافقت کرد، اما تاکنون به تقاضای راه‌پیمایی معلمان پاسخ مثبتی ن داده است» و سپس تصریح شده است: «معلمان خواستار راه‌پیمایی در ۱۲ اردیبهشت روز معلم هستند». لازم به یادآوری است که پیش از این رضایی‌بابادی معاون امنیتی-انتظامی استان داری تهران پیروان درخواست مجوز برای راه‌پیمایی در روز کارگر گفته بود: «این درخواست در کمیسیون مربوطه دفتر سیاسی استان داری در حال بررسی است. معمولاً خانه کارگر و تشکل‌های کارگری برای این روز درخواست مجوز می‌کنند که به آن‌ها داده می‌شود، اما محل برگزاری تجمعات هنوز مشخص نیست». در همین رابطه مرتضی‌لطفی مدیر مسئول روزنامه «کاروکارگر» گفت: «محل مورد نظر کارگران خیابان کارگر بوده که تا امروز وزارت کشور با این امر موافقت نکرده است».

مخالفت مجلس شورای اسلامی با پرداخت مقرری بیمه‌بیکاری!
علی‌رضامحجوب دبیرکل «خانه کارگر» در گفت‌وگو با خبرنگاری ایسنا در روز اول اردیبهشت ۸۱ گفت: «در جلسه صبح امروز مجلس شورای اسلامی طرح پرداخت مقرری بیمه بیکاری مطرح شد که پس از طرح به واسطه مخالفت اکثریت نمایندگان مجلس رد شد» و وی سپس افزود: «این دومین بار است که اجرای طرح مذکور مورد مخالفت نمایندگان مجلس قرار می‌گیرد و ما نیز بیکار نخواهیم نشست و طرحی را برای الزام هر چه بیشتر دولت نسبت به اجرای این طرح ارائه خواهیم داد». محجوب در مورد تعداد بیکار گفت: «حل مسایل معیشتی ۱۲ میلیون خانواده بیکار مسئله کوچکی نیست که بتوان به سادگی از کنار آن عبور کرد».

تجمع هر روزه کارگران قند شاهرود!

خبرگزاری ایرنا در پنج‌شنبه ۲۹ فروردین گزارش داد که «شماری از کارگران فصلی کارخانه قند شاهرود از هفته گذشته با تجمع هر روزه در محوطه این کارخانه، خواستار بازگشت به کار شده‌اند. یکی از این کارگران اطلاق عنوان "فصلی" را درست ندانست و گفت: "ما کارگر "فصلی" نیستیم چرا که به طور دائمی ولی به صورت نامنظم، در خدمت کارخانه هستیم و باید به ما کارگر "دائم نامنظم" گفته شود. تا سال ۷۳ کارگران غیردائم، "فصلی" محسوب می‌شدند چون بعد از پایان فصل چغندر می‌توانستند تا فصل بعدی تبدیل چغندر، دنبال کار خود بروند، اما از آن سال به بعد که کارگر ناچار است همیشه برای فراخوانی به کار آماده باشد، وضعیت فرق کرده است". حسین حسین‌زاده مدیر کارخانه در این رابطه گفت: «این روال همیشگی کارخانه بوده است که پس از پایان کار تبدیل چغندر، کارگران فصلی را مرخص می‌کرده و تنها زمانی که شکر خام در اختیار داشته، مجدداً آن‌ها را به کار فرا می‌خوانده است». از سپس افزود: «از مجموع ۳۷۷ نفر کارگر کارخانه قند شاهرود ۲۰۲ نفر کارگر دائمی و ۲۷۵ نفر کارگر فصلی هستند. از این تعداد کارگران فصلی نیز تنها ۱۵۰ نفر تنها در فصل تبدیل چغندر (نیمه دوم سال) کار می‌کنند و ۱۲۵ نفر نیز علاوه بر فصل چغندر در صورت تبدیل شکر خام به شکر سفید در سایر ماه‌های سال نیز به کار گرفته می‌شوند». حسین مقدس رئیس دفتر سیاسی فرمان داری شاهرود نیز گفت: «بحث کارگران فصلی در قانون کار تعریف شده و کارگران اگر هم خود را محق می‌دانند باید متقاعد شوند که از راه‌های قانونی خواسته‌های خود را پیگیری کنند».

تجمع اعتراضی کارگران چیت‌ری!

۱۷۰۰ تن از کارگران کارخانه چیت‌ری با تجمع در بنیاد مستضعفان و جان‌بازان در روز سه‌شنبه ۱۳ اردیبهشت ۸۱ خواستار حقوق معوقه سه‌ماهه خود شدند. کارگران در روز تجمع با استفاده از مترو به سوی ساختمان بنیاد مستضعفان حرکت کرده و گردهم‌آیی خود را در آن آغاز کردند. در واکنش به حرکت اعتراضی کارگران، مسئول روابط عمومی بنیاد مستضعفان در این رابطه گفت: «وضع مالکیتی چیت‌ری مشخص نیست و بنیاد از مراجع قضایی خواسته است تا مالکیت کارخانه را مشخص کن. علی‌رغم این که مالکیت کارخانه هنوز مشخص نیست و فعلاً در دست بخش خصوصی است ولی بنیاد تاکنون چندین بار حقوق معوقه کارگران را پرداخت کرده است. پس از تجمع کارگران در ساختمان مرکزی بنیاد مقرر شد قوه قضاییه تکلیف مالکیت این واحد را روشن کند».

حرکت اعتراضی کارگران رضوان شهر!

جمعی از کارگران شرکت چوب و کاغذ ایران (چوکا رضوان شهر) به دنبال قطع مزایای شغلی خود، دست به یک حرکت اعتراضی زدند. این کارگران با اعلام این مطلب که پاداش و اضافه‌کاری آنان قطع شده است گفتند: «کم‌توجهی مدیران شرکت به کارگران، سختی‌های معیشت را برای آنان در شرایط رو به تورم دو چندان کرده است». کارگران هم‌چنین از استان دار گیلان خواستند به مشکلات آنان رسیدگی کند.

حرکت اعتراضی رانندگان کامیون‌های قیرکش!

در روز چهارشنبه ۴ اردیبهشت ۸۱، صدها تن از رانندگان کامیون‌های مخصوص حمل قیر (قیرکش) در مقابل پالایشگاه تهران با توقف وسیله‌های نقلیه خود نسبت به افزایش هزار درصدی قیمت قیر که منجر به تعطیلی کار آن‌ها شده است، اعتراض کردند. این رانندگان گفتند: «از ابتدای سال جاری که وزارت نفت به یک‌باره قیمت قیر را ۱۰۰۰ درصد افزایش داده، تاکنون حتی به یک کامیون برای حمل قیر مراجعه نشده است». چند تن از تولیدکنندگان اسفالت نیز در این رابطه گفتند: «از ابتدای فروردین ماه سال جاری تاکنون حتی تولید یک روز قیر پالایش‌گاه‌ها برای مصرف داخلی خریداری نشده است. در حالی که ظرف ماه فروردین در پالایش‌گاه حدود ۲۷۰ هزار تن قیر تولید شده است که فقط حدود ۳ تا ۴ هزار تن آن به دستگاه‌های اجرایی فروخته شده است».

زنده باد همبستگی بین المللی کارگران!

....دنباله سخنرانی پروفیسور تیکتین...از ص ۱

دنباله مصاحبه با پابلو کالا از ص ۱

مثلا در اعتراض به عدم پرداخت حقوق‌ها، در اعتراض به خصوصی‌سازی، حق مسکن، آب ... از طرف دیگر فکر میکنم فعالین شبکه‌های گوناگون جنبش ضدسرمایه‌داری بیش از پیش از طریق تارنماها و شبکه‌های خبری رایانه‌ای از مبارزت کارگران و زحمتکشان در سراسر جهان مطلع هستند و در پی ایجاد همبستگی با این جنبشهای اعتراضی هستند. مثلا در اروپا مبارزه جدی برای دفاع از پناهنگان راه افتاده، چراکه برغم ادعای سرمایه در دفاع از آزادی حرکت درحقیقت اگرچه حرکت پول و کالا از مرزهای کشوری میسر است، حرکت پناهنده و نیرویی که کارش را عرضه میکند ممنوع است. در مرزها، اردوگاههای بازداشت برپا کرده‌اند و وظیفه ماست که علیه این سیاستهای ارتجاعی سرمایه در محل زندگی خودمان اعتراض کنیم.

سؤال: به نظر شما در بخشی از جنبش ضد سرمایه‌داری که فعالیت دارید، نقطه ضعف کجاست و نقاط قوت کجا هستند؟

جواب: فکر میکنم یکی از نقاط ضعف جنبش جهانی ضدسرمایه‌داری که باید در رابطه با آن کار جدی شروع کند، ایجاد امکانات مالی کنکرت در دفاع از اعتراضات کارگران و زحمتکشان در سطح جهان است. ما تاکنون در این زمینه موفق نبودیم و باید کار بیشتری صورت گیرد. اما لازم است یادآور شد این جنبش جوان است و تنها ۵-۴ سالی است فعالیت داشته است و با درنظرگرفتن این عمر کوتاه موفقیت‌های چشمگیری داشته است. یکی از راههای گسترش این اعتراضات در اقصی نقاط جهان استفاده از کاروانهای اعتراضی است و ما در «جنبش مقاومت جهانی» از این مسئله استفاده کرده‌ایم. کاروانهایی که فعالین سیاسی را از یک کشور یا یک منطقه جهان به کشورها یا مناطق دیگر انتقال میدهند. در حال حاضر مادر پی سازماندهی چنین کاروانهایی در آسیا هستیم تا ارتباط شبکه‌های گوناگون را از حد اینترنتی جلو ببریم و ارتباط‌های عملی ایجاد نماییم. کنفرانس بعدی ما در سال ۲۰۰۳ و امیدواریم جنبشهای جدیدی در آن شرکت کنند. یکی دیگر از موفقیت‌های این جنبش در این است که مبارزین از ستهای گوناگون مثلا اتحادیه‌های کارگری، جنبش فمینیستی، مدافعان محیط زیست، آناارشیستها در مبارزه مشترکی شرکت میکنند.

به عبارت دیگر جنبش‌هایی که در ۴۰-۳۰ سال گذشته، برخوردارهای سکتاریستی و متخاصم با یکدیگر داشتند اکنون دریافته‌اند که در برابر دشمن مشترک که قدرتمند و جهانشمول است، باید متحد شوند. البته در گذشته هم چنین اتحادهایی پیش آمده است، مثلا جنبش در دفاع ازخلع سلاح اتمی در دهه ۸۰ در اروپا و آمریکا، اما فکر نمیکنم هیچگاه چنین ابعادی داشته است. یکی از دلایل آن هم، همانطور که قبلا گفتم تأثیری است که نظام سرمایه بر زندگی همه احاد جامعه گذاشته است. طبیعی است که نیروهای این جنبش درکها و ارزیابی‌های متفاوتی از تاکتیک و استراتژی دارند اما در بیان «زاپایتستا» باید از چندین جهانی، جهانی واحد بسازیم. در نتیجه ما بر فرای اختلاف‌مان، و با احترام به نظرات متفاوت دست همکاری با یکدیگر گشوده‌ایم. یکی از نکاتی که در کنفرانس «بناکلور» چشمگیر بود و تا حدی در کنفرانس «بولیوی» هم خود را نشان داد، غیبت جنبش‌های بسیاری از کشورها که در شبکه‌ها نماینده‌ای ندارند، بود و تمام کوشش ما این است که این ضعف را تا کنفرانس بعدی تعدیل نماییم. یکی از کشورهایی که از آن جنبشی حضور نداشت، ایران بود. از این روست که امیدوارم جنبش کارگری در ایران، خصوصا جنبشی که علیه بیکارسازی‌ها و عدم پرداخت حقوق اینهمه تظاهرات، تحسن و جاده بستن و ... برپا کرده است، بتواند از طریق تارنماهای جنبش جهانی ضدسرمایه‌داری که من جزئیات آنرا در اختیار اتحاد چپ کارگری قرار داده‌ام، اخبار مبارزاتی خود را در سطح جهان به گوش دیگر مبارزان ضدسرمایه برساند و در صورتی که میسر شد در کنفرانس ما در سال ۲۰۰۳ نمایندگانی از ایران شرکت کنند.

به یاد دارم پرفیسوری از رشته اقتصاد در شوروی در کنفرانسی در دانشگاه گلاسکو به حاضرین که به او میگفتند کارگران در هیچ جای دنیا نابرابری را نمیپذیرند، گفت نه کارگران ما (در شوروی سابق) در این رابطه مصرتر هستند. به نظر من خاطره انقلاب ۱۹۱۷ هنوز زنده است و حتی در شرایطی که سالها حکومت استالینیستی با برابری مبارزه کرد (در این دوره استالین مطرح کرده بود که برابری انحراف خرده‌بورژوازی است که باید با آن مبارزه کرد) با اینهمه به نظر من طبقه کارگر شوروی به این انحراف حزبی هیچگاه اعتقادی نداشت و این نظریه انحرافی بر بقیه جامعه تأثیری نگذاشت.

تصور اینکه ایجاد طبقه متوسط و سرمایه کوچک در این قرن بیست و یک، آینده‌ای دارد تصویری خنده‌دار است. در کشورهای در حال توسعه، ما شاهد فقیرشدن روز افزون طبقه متوسط هستیم. این روند حتی در کشورهای پیشرفته نیز چشمگیر است. پس ادعای اینکه طبقه متوسط، سرمایه کوچک در جایی چون روسیه، در اوج بحران اقتصادی، آینده‌ای دارد، مسخره است.

طبیعی است نظام حاکم بر اتحاد جماهیر شوروی از آنجا که دچار تضادهای بیشمار بود، نمیتوانست دوامی داشته باشد. منافع رهبری حزبی و الیت، در استفاده از ارزش اضافی نیروهای تولیدکننده در حال گسترش بود. کنترل از طریق اعمال زور غیرممکن بود. در هم پاشی نظام هم، بیش از هر چیز، ناشی از ورشکستگی مالی و ترکیبی از عوامل فوق بود.

در هم شکستن سیاسی نظام را بیش از هر جای دیگر در «چینیا» میشود دید. این «درهم پاشی» به روسیه محدود نیست، وقتی طبقه کارگر درآمدی بدست نمی‌آورد، در شرایطی که جنایت و قتل در حال گسترش است، ثبات به خطر میافتد و این پدیده در کلیه کشورهای در حال توسعه دیده میشود.

سؤال دیگر این است که چرا پس از سقوط دولت «شوروی» و طی چند سال گذشته، انقلاب دیگری صورت نگرفته است؟

به نظر من کوشش‌هایی برای تعدیل این وضع پیوسته در جریان است که تا حدی جلو وخامت بیشتر اوضاع را گرفته است، بسیاری از کارگران با کمک گیری از کشاورزی در زمینهای کوچک زندگی خود و خانواده‌شان را میگذرانند. زنان بیش از همه از «رفرما» ضرر دیده‌اند و کار و استقلال خود را از دست داده‌اند، به خانه محدود شده‌اند و باید با فقر خراج خانه را بگذرانند. مبادلات جنسی (به جای پولی) نیز عامل تثبیت است. همه اینها عواملی هستند.

در پایان میخوام در نفی دو نظریه بحث کنم. برخی اعتقاد دارند روسیه و دیگر کشورهای اروپای شرقی در مرحله «سرمایه‌داری ابتدایی. اولیه» هستند.

جالب است که حتی کسانی از راست این بحث را مطرح میکنند. این جمع معتقد است همه چیز درست خواهد شد. پذیرش این بحث برای من سخت است چرا که میبینم که سرمایه موجود در روسیه دائم از این کشور خارج میشود و انباشتی وجود ندارد.

بحث دوم که بحث بانک جهانی و سنای آمریکا است، این است که این کشورها سرمایه‌داری نیستند، اما از آنجا که هیچ راه حل دیگری در جهان نیست، بالاخره همین هر چه هست تثبیت میشود و بالاخره در ۲۰ یا ۳۰ سال، سرمایه‌داری میشود. اگر همه چیز در بقیه دنیا ثابت بود و هیچ تغییری نداشت، میشد این بحث را جدی گرفت، ولی دنیا دائم در تغییر است، قیمت نفت بالا میرود، رشد پایین آمده است. به نظر من ۲۰ سال وقت ندارند، در کمتر از ۲۰ سال داغان میشوند.

واضح است که روحیه مردم روسیه عوض شده، مردم ممکن است سوسیالیست نباشند، ولی مدافع بازار نیستند و معتقدند بازار شکست خورده. در نتیجه ممکن است (و منطبق میگوید) به این نتیجه برسند که آنچه در قبیل وجود داشته سوسیالیسم نبوده (که نبوده) و سوسیالیسم واقعی وجود دارد و باید برای آن مبارزه کرد، همانطور که در سراسر جهان هم همین بحث صحیح است.

زنده باد اول ماه مه روز همبستگی جهانی کارگران!

سخنرانی و گفت‌و شنود بمناسبت اول ماه مه!

به اعتبار روز همبستگی جهانی طبقه کارگر

اتحاد چپ کارگری ایران و اتحادیه آموزشی کارگران سوئد (ABF) در گوتنبرگ و استکهلم برگزار میکنند!
نشست پیرامون

مسائل کارگران ایران و وظایف ما!

سخنرانان:

۱. مجید محمدی از فعالین جنبش کارگری ایران
۲. یوسف آبخون از فعالین سازمان کارگران انقلابی ایران (راه کارگر)

کارگران ایران در طول سال گذشته، به اشکال گوناگون و بدون وقفه، برای وصول مطالبات خود، به مبارزه پرداخته و این مبارزه را همچنان ادامه میدهند. با اینهمه هنوز تحقق خواسته‌های آنان، با مقاومت سرمایه‌داری و نهادهای دست‌آموز رژیم جمهوری اسلامی ایران، روبروست. ما عموم باورمندان به مسائل کارگری ایران را برای دامن‌زدن به بحثی خلاق و سازنده حول مسائل کارگری ایران، به این دو نشست دعوت مینماییم.

زمان: شنبه ۱۱ مه ۲۰۰۲ ساعت ۱۸ تا ۲۲

مکان: Jarntorget ساختمان Folket Hus با سپورهای ۱۱،۹،۳،۲ تلفن اطلاعات ۰۷۳۶۷۷۸۸۱۵

جلسه مسائل کارگری در استکهلم. یکشنبه ۲۰۰۲.۵.۱۲، در محل ABF مرکزی، استکهلم، واقع در Svevagen H1 برگزارکننده: اتحاد چپ کارگری. واحد استکهلم، تلفن اطلاعات ۰۷۰۹۴۴۱۰۰

جلسه سخنرانی: به دعوت اتحاد چپ ایرانیان. واشنگتن شنبه ۱۲ ژوئن ۲۰۰۲ واشنگتن اطلاعات بیشتر از us.east@etehadchap.com

در پاسخ برخی از نامه‌های پست الکترونیکی: از رفقای اتحاد چپ ایرانیان واشنگتن بابت ارسال عکسهای تظاهرات ضد جنگ در این شهر سپاسگزاریم. این شهر نیویورک. فیلمی که خواسته بودید، با پست ارسال شد.

رفقای انجمن آزادی (مارکسیستهای هومانیزست)، همانطور که به رفقای آمریکایی تشکیلات شما اطلاع دادیم مقاله‌ای که به آن اشاره کرده‌اید در دست ترجمه است و پس از ترجمه، در تارنمای اتحاد چپ کارگری مورد استفاده قرار گرفته، و برای شما هم ارسال خواهد شد.

منتشر شد:

بولتن مباحثات

اتحاد چپ کارگری ایران

دوره جدید شماره ۵ ماه مه ۲۰۰۲ \ اردیبهشت ۸۱. با مقالاتی از:

آذر اژکان. فرامرز دادور

سخنرانی: ایرج آفرین. تراب

مصاحبه با:

کلیف سلوتر. هوشنگ دینارمندی. امیر جواهری. یاسمین میظر

شماره حساب پستی اتحاد چپ کارگری ایران در سوئد:

pg: 4289144-0

شماره فکس و آدرس پستی اتحاد چپ کارگری ایران:

Address: Box 22 33 40 314 Gtg Sweden

Fax: 0046 31139897 0044 8701257959

آدرس ما در اینترنت:

http://www.etehadchap.com

e-mail: web@etehadchap.com

آدرس پست الکترونیکی اتحاد چپ کارگری در آمریکا:

us.east@etehadchap.com

آدرس پست الکترونیکی کمیته زنان اتحاد چپ کارگری:

zanan@etehadchap.com

مسئول اجرائی بولتن: داریوش ارجمندی، سوئد

ifa513g@tinet.se

زنده باد سوسیالیسم!

اطلاعیه هیئت هماهنگی اتحاد چپ کارگری ایران به مناسبت اول ماه مه روز جهانی کارگر!

کارگران ایران!

فرا رسیدن اول ماه مه (۱۱ اردیبهشت)، روز همبستگی جهانی کارگران را به شما شادباش میگوئیم!

طی دوازده ماه گذشته، شما هم در ایران، مثل کارگران بسیاری کشورها در سراسر دنیا، با تجمعات، تحصن‌ها و راهپیمائی‌ها خود در تهران و شهرستان‌ها، حضور و نیروی طبقاتی‌تان را به نمایش گذاشته و اعتراضات و خواسته‌های عاجل‌تان را بارها و بارها بیان نموده‌اید. طی دوازده ماه گذشته، روزی نبوده است که جمعی از شما، گاه به همراه خانواده‌هایتان و گاه تنها در اعتراض به بهره‌کشی بی‌حد سرمایه که حتی از پرداخت حقوق ناچیزتان خودداری میکند، دست به تحصن، تظاهرات، پیاده روی ... نزده باشید. امسال، در شرایطی که استقبال اول ماه مه می‌رود که بیکاری‌ها دو چندان شده است، عدم پرداخت حقوق و مزایا، به صورت سیاست اعلام نشده سرمایه‌داری ایران شما و خانواده‌هایتان را با فقر و فلاکتی روزافزون روبرو کرده است. در ادامه سیاست «تعدیل اقتصادی» در چهارچوب نظام سرمایه جهانی، بیکارسازی‌ها در ایران سراسری شده و کارگران هیچ بخشی، از مصونیت کاری برخوردار نیستند. هر روز انبوه دیگری از کارگران و زحمتکشان، با فاجعه بیکاری و فقر ناشی از آن روبرو میشوند، بی‌آنکه از بیمه بیکاری برخوردار باشند. همه اینها در شرایطی است که کارگران موقت و بی‌حقوق، جایگزین کارگران باسابقه می‌گردند تا بخش دیگری از مزدبگیران در ایران، همچون کارگران کشاورزی، کارگران فصلی، کارگران خانگی، کارگران خارجی، کودکان کارگر و غیره، رسماً از بهره‌مندی از قانون کار بی‌بو و خاصیت رژیم اسلامی نیز محروم گردند، دولت اسلامی با تصویب قانونی، کارگران کارگاه‌های دارای پنج کارگر و کمتر را هم از حوزه شمولیت قانون کار خارج میکند.

طبقه سرمایه‌دار و حکومت اسلامی، دست بدست هم داده‌اند تا شما کارگران و مردم زحمتکش را به بردگی بکشند، ثروتهای نجومی بدست آورند و برای اطمینان از تداوم این چپاول شما را از ابتدایی‌ترین آزادیهای سیاسی و هر حقی که امکان بدهد در برابر زورگویی و ظلم طبقه سرمایه‌دار، و دولت بایستید، محروم کرده‌اند.

امروز، بازتولید و انباشتی که نیروی محرکه سیستم سرمایه‌داری است، دیگر قادر به آماده‌کردن شرایط مادی و پایه‌های تولیدی لازم برای ساختمان جامعه سوسیالیستی آینده نیست. وجه تخریبگر سرمایه در تولید و بازتولید — آنگونه که مارکس گفته بود از آغاز سرمایه‌داری صنعتی وجود داشت — اکنون به صورت غیرقابل‌تغییری حاکم است. مبارزه با این بازتولید تخریبگر را باید در دستور کار روزمره خود قرار داد. اما شما در مبارزت خود تنها نیستید. میلیونها کارگر در کشورهای در حال توسعه سرنوشتی مشابه شما دارند. در روسیه، هند، اوکراین، صدها هزار کارگر ماهیست حقوق خود را دریافت نکرده‌اند. سیاستهای صندوق بین‌المللی پول، بانک جهانی، سیاست‌های سرمایه، خصوصی‌سازی خدمات عمومی، همه مزدبگیران را تهدید میکند، زندگی مردم را به خطر می‌اندازد، بهداشت و آموزش در سطح جهان را به اشکال مختلف مورد تهدید قرار میدهد.

عاجل‌ترین و مشکل‌ترین سؤال‌هایی که امروز طبقه کارگر با آن روبروست عبارتند از اینکه چگونه میتوان علیه این دشمن جهانی متحد شد و سازمان یافت؟ چگونه می‌توان در هر مورد مشخص، خواسته‌هایی مطرح کرد که قدرت اصلی، یعنی سرمایه‌داری را زیر سؤال ببرد؟

((اول ماه مه امسال))، ۱۱ اردیبهشت سال ۱۳۸۱ فرصت مناسبی است تا گامهای جدی در هماهنگی اعتراضات گسترده کارگران ایران برداشته شود. باید این روز را به روز اعتراض علیه عدم پرداخت حقوقها، روز اعتراض به بیکاریها تبدیل نمود. کارگران ایران می‌توانند با حرکت در جهت تشکیل سازمان‌های مستقل سراسری، بر پراکندگی مبارزات خود غلبه کرده، حرکات سراسری و گسترده‌ای را علیه نظم ستمگر سرمایه‌داری و رژیم حامی آن سازمان دهند. در این مسیر، کارگران ایران می‌توانند با انعکاس مبارزات خود، از پشتیبانی وسیع هم طبقه‌ای‌های خود را در سراسر جهان برخوردار شوند. اتحاد چپ کارگری ایران، به سهم خود همچون گذشته بیشترین تلاش را در این رابطه به کار خواهد گرفت.

زنده باد همبستگی جهانی طبقه کارگر

زنده باد سوسیالیسم

